

Leidit Rafissa

Nro 2/2022

**Naisten
Automobiiliajot
kulttuuri-
maisemissa**

**Classic
Motorshow
Lahdessa**

**NAK:n autokunnat Saksan
vanhimman automobiiliklubin
ajotapahtumassa**

Pirkko Kivinen
– maailmanvalloitusta
rättisitikalla

Talven valoton aika saa mielen palaamaan kesän ajettuihin kilometreihin. Yksinyrittäjän työkiireitä katkoi kevät-kesällä tervetulleesti Naisten automobiili-ajojemme reitti- ja paikkasuunnitteluun liittyvät reissut Kemiönsaarelle ja Halikkoon. Kannustan lähtemään mukaan järjestelemään ajojamme. Se on parhaimmillaan mielenkiintoisten teiden ja pysähdyspaikkojen etsintää. Tutkimusmatkoilla voi terästää ideointia vaikka taukoillen paikallisissa leipomokahviloissa.

Naisten automobiiliajoissa aurinko piilotteli, mutta antoisaa päivää eivät edes pienet sadekuurot haitanneet. Jälkeenpäin ajatellen ehkä osallistujien värikkäät aikakauden asusteet ja autovanhukset loistivat niin, että sään tuoma harmaus väistyi taka-alalle. Tämän voi todeta ajoistamme tehdyn jutun kuvistakin.

Ajoneuvoharrastetapahtumia oli taas runsaasti eri puolella Suomea. Naisten Automobiiliklubi edusti Classic Motorshow'ssa voitokkaalla osastolla ja oli esillä Hämeen Mobilistien Hälläpyörämarkkinoilla. Lisäksi hallituksestamme Tanja ja Sari osallistuivat siippojensa kanssa Saksassa perinteikkääseen Schnaufferl Rallye-ajoon yhdistyksen nimissä. Palaamme lehtemme sivuilla näihin tapahtumiin.

Jäsenesittelyn mukana matkataan autiomaahan ja jäiseen pohjoiseen pitkinlinjan 2CV-harrastajan,

Pirkko Kivisen matkassa. Rättärit ovat vieneet Pirkkoa ympäri maailmaa mm. Australiaan ja Murmansiin.

Talvikaudella harrastaminen siirtyy tallinovien sisäpuolelle. Jotain autoharrastetapahtumia on kuitenkin talvellakin. Ensi vuoden puolella muutamia meistä saattaavat suunnata talviajoihin, joita järjestävät perinteisesti Keski-Suomen Mobilistit Jyväskylän seudulla ja Autonhistoriallinen Seura Etelä-Suomessa. Itse osallistun ehkäpä johonkin talvicruisingiin.

Lukuelämyksiä ja mukavaa talvea!

Hannele Hatanpää, päätoimittaja

CITROËN

CITROËN C4

Anna mukavuuden viedä

Advanced Comfort -mukavuusjousitus ja -istuimet
Lämmitettävä ohjauspyörä ja tuulilasi
Metalliväri

C4 COMFORT SELECTION AUTOMAATTI
32.983 € tai 340 €/kk

SAATAVILLA NOPEAAN TOIMITUKSEEN!

CO₂ 132 g/km, kulutus 5,8 l/100 km. Hinta sis. tk. 600 €. Tarjous voimassa 30.11.2022 asti ja koskee uusia asiakastilauksia. Ei voi yhdistää muihin tarjouksiin. **RAHOITUSESIMERKKI:** Citroën C4 PureTech 130 Shine Comfort Selection Automaatti: hinta 32.983 € (sis. tk.), vaihtoauto/käsiaraha 3 500 €, luoton määrä yht. 29 873 €, sopimusaika 72 kk, viimeinen suurempi erä 9 895 €, kk-erä 339,77 € sis. koron 2,9 %, perustamismaksun 190 €, käsittelykulun 9 €/kk. Luottokustannukset yht. 3 506,72 €, todellinen luottohinta 37 327,72 € ja todellinen vuosikorko 3,65 %. Rahoitus edellyttää hyväksytyn luottopäätöksen ja kaskovakuutuksen. Palvelun tuottaa DNB Auto Finance Oy, Urho Kekkosen katu 7B, 00100 Helsinki. Kuvan auto erikoisvarustein.

VIHDIN AUTOTALO OY
Kuskinkierros 5, Nummela
ark 9-17.30 la 10-14
Vaihtoautokeskus
Citroen, Honda myynti

VIHDIN AUTOTALO

www.vihdinautotalo.fi
Automyynti 09 2252 0710 Huolto 09 2252 0715

Ratastie 2, Nummela
KIA, Mitsubishi myynti
Huolto – Varaosat
09-2252 0715
Citroen, Peugeot, Honda, KIA, Mitsubishi

Hyvät ystävät

Naisten Automobiiliklubin ajokausi 2022 on ollut monella tapaa ikimuistoinen. Kausi alkoi menestyksekkäällä osallistumisella Lahden Classic Motorshow'hun, jossa osastomme nousi näyttelyn kärkeen. Yhteistyö Viivin Vintagen ja Pin-up Petrols ry:n auttoi tekemään osastokokonaisuudesta erilaisen ja erottuvan. Kesäkuun alussa klubin puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja edustivat Naisten Automobiiliklubia Allgemeiner Schnauferlclub e.V. järjestämässä kansainvälisessä Schnauferl Rallye -ajotapahtumassa Lyypekin alueella Pohjois-Saksassa.

Myös oma tapahtumamme, Naisten Automobiiliajot Kemiönsaaren ja Salon seudulla oli menestys. Saimme osallistujilta hyvää palautetta kiinnostavista vierailukohteista ja vaihtelevasta reitistä, jossa oli useita idyllisiä tieosuuksia. Ensi kesän tapahtuman aluetoivomuksissa esille nousi Keski-Uudenmaan alue, missä emme ole järjestäneet ajoja pitkään aikaan. Ajojen suunnittelu alkaa vuoden 2023 alkupuolella – tervetuloa mukaan ajotoimikunnan työskentelyyn ja kehittämään Naisten Automobiiliajoista vielä entistäkin parempi tapahtuma!

Voitte lukea kaikista yllä mainituista tapahtumista tästä lehdestä. Toivottavasti artikkelit ja kuvakavalkadit palauttavat mieleenne kesän lämmön ja klassikkoautoilun riemun loppuvuoden pimeyden keskellä. Naisten Automobiiliklubin toiminta hiljenee tyypilliseen tapaan talvikaudeksi. Klubin jäsenet, tarkkaillaa kuitenkin postianne sillä joulun lähestyessä saatte yllätystervehdyksen, jonka Classic Motorshow'n paras yhdistysosasto 2022 -palkinto on meille mahdollistanut.

Loppuvuoden kokouksissa Naisten Automobiiliklubin hallitus valitsee vuosikokouksen valtuutuksen mukaisesti vuotuisen hyväntekeväisyyslahjoituksen kohteen, ja valinnasta tiedotetaan jäsenille vuoden vaihteen jäsenkirjeessä. Hallitus aloittaa myös työstämään vuoden 2023 toimintasuunnitelmaa, ja esittelee sen jäsenistön hyväksyttäväksi kevään vuosikokouksessa. Vuosikokouksen ajankohta ja paikka tarkentuvat helmikuun alkuun mennessä. Jo nyt ensi vuoden tapahtumista on tiedossa seuraavat päivämäärät: Lahden Classic Motorshow 6.–7.5.2023 ja Naisten Automobiiliajot naisten viikon sunnuntaina 23.7.2023.

Toivotan kaikille Leidit ratissa -lehden lukijoille mukavaa loppuvuotta ja rauhaa joulun odotusta!

Tanja Virtanen-Leppä

Leidit Ratissa

Julkaisija:

Naisten Automobiiliklubi ry

Yhteystiedot:

leiditratissa@naistenautomobiiliklubi.fi
040 587 4351

Päätoimittaja:

Hannele Hatanpää

Toimituskunta: Tanja Virtanen-Leppä
Lea Lahti

Ulkoasu: Tiina Lemmola
tiina.lemmola@gmail.com

Kansikuva:

Pekka Valtonen

Seuraava lehti ilmestyy
toukokuun alussa 2023.

Aineistot: 11.4.2023. mennessä
leiditratissa@naistenautomobiiliklubi.fi

Kannatusilmoitusten hinnat,

alv. 0 %

1/1 sivu	160 €
1/2 sivua, pysty/vaaka	120 €
1/4 sivu, pysty/vaaka	80 €
1/8 sivu, vaaka	23 €
1/16 sivu, vaaka (maksuton, jäsenille)	

www.naistenautomobiiliklubi.fi/23

Ranskalaisten näkemys Art Deco -tyylisestä loistoautosta – 1938 Bugatti Type 57C Stelvio. Taaempana 1934 Packard Eight Dietrich Convertible.

13. Classic Motorshow 30.4.–1.5.2022

Näyteikkuna ajoneuvo-harrastukseen

Klassikkoajoneuvonäyttely Classic Motorshow palasi kolmen vuoden tauon jälkeen yhtä vahvana kokemuksena kuin aiemmin. Vappuviikonloppuna pidetty tapahtuma houkutteli Lahden Messukeskukseen yli 18 000 kävijää. Yli 400:ssa ajoneuvossa, joiden valmistusvuodet ulottuivat aina 90-luvun alkuun saakka riitti tutustuttavaa.

Teemaosastot nostavat ajoneuvohistoriaa esille

Useimmiten alan merkki- ja lajiyhdistysten sekä kauppiaiden ja erikoisosaaajien osastot erottuvat kiinnostavimpina, mutta myös teemaosastot ovat antoisia ja varsinkin yllättäviä. Tänä vuonna pääteemana oli ”Työn sankarit – ajoneuvot

töissä”. Teemaosastolla on esillä noin 30 ajoneuvoa, jotka esittelivät Suomessa töissä käytettyjä ajoneuvoja monipuolisesti. Paikalla oli hyötyajoneuvoja, poliisimoottorikelkka, pankkiauto, tavaramopo, virka-autoja, taksi, ambulanssi, hautausauto, lavettirekka sekä erilaisia kuorma-autoja ym. Työkoneitakin näh-

tiin puskutraktoreista tiekarhuihin. Silmäänpistävä oli puolustusministeri Emil Skogille vuonna 1956 hankittu Crown Imperial Limousine. Vasemmistotautista ministeriä kyydittiin Suomen tuon ajan kalleimmalla automallilla. Jos siitä olisi kerätty autoveron edeltäjää nk. hinnantasausmaksua olisi edustusauton hinnaksi tullut noin 4 200 000 markkaa.

Itseä säväytti ehkä eniten 1930-luvun Art Deco -autojen teemaosasto ellei ote- ta huomioon Curt Lincolnin Cooper Formula Junior -kilpa-autoa. Suuren laman koetellessa maailmaa 1930-luvun alussa joillakin meni silti hyvin. Heille tarjottiin yltäkylläisyyttä, glamouria ja

50-vuotta sitten perustetun Finnish Hot Rod Associationin osastolla oli hienosti kustomoitu '48 Cadillac Series 62 Convertible.

Studebaker Klubin osaston 1957 Silver Hawk ja takalalla 1949 Champion Coupe.

teknologista kehitystä eri muodoissa. Auto oli mitä erinomaisin ylellisyystuote. Ne olivat yleistyneet ja tulleet 1920-luvulla tavallisemmiksi, joten sellaisen omistaminen ei enää riittänyt rahvaasta erottautumiseen. Erikoismallit sen kui-

tenkin tekivät. Niiden upeus ei jäänyt vain ulkokuoreen ja sisustaan vaan moottoreissa oli tavallista enemmän sylintereitä ja monet voimanlähteet olivat kompressoriahdettuja. Tuon ajan Art Deco -tyyli lainasi ilmailusta muotoja ja

sisustoissa käytettiin eksoottisia ja kalliita materiaaleja kuten norsunluuta, ruusu-puuta, helmiäiskoristeluja ja hainnahka-verhoiluja. Metallipintoja viimeisteltiin emaloimalla tai pyöröhionnalla. "Kultaisen aikakauden" avomalliset superautot

Bimmer Tuning Club of Finlandin osastolla oli näyttävä 1970-luvun BMW 3.0 CSI.

1962 Volkswagen Grossraum oli yleisön mieleen. Kodikkaana pyörillä liikkuvana kakkoskotina Urmakseksi nimetty auto kuljettaa omistajattariaan 10000 km joka kesä seikkailuihin (Kuva: Classic Motor Show / Riku Kaminen).

Omistajien helmet -kolmonen, Heli Valtosen 1972 Ford Cortina GT2000 on lunastuskuntoisesta palautettu hienoon kuosiin.

Art Deco -teemaosaston 1936 Mercedes-Benz 290 Lang Cabriolet A.

Naisten Automobiiliklubin osaston sunnuntain tyylikkäitä päivystäjiä yhteiskuvassa 1952 Citroën B11 Normalen kanssa.

NAK:n Classic Motorshow'n osaston synty ja menestys

Pienen tuon jälkeen päästiin jälleen järjestämään suosittua klassikkoautotahtumaa – Classic Motorshow'ta. Naisten Automobiiliklubi osallistui tapahtumaan naisenergiaa huokuvalla yhteisosastolla.

Hyvissä ajoin, jo viime vuoden puolella ryhdyttiin suunnittelemaan yhteistyötä Viivin Vintagen ja Pin-up Petrolsin kanssa. Tämän lisäksi aiempien vuosien tapaan NAK:n osastolla tarjottiin yhdelle jäsenelle mahdollisuus esitellä omaa harrastus- tai yritystoimintaansa. Valinta oli helppo, sillä tällä kertaa halukkaita oli vain yksi – Sirpa Kuisma toi osaston kulmalle Zero Waste -periaatteella kierrätysmateriaaleista

Lahdessa valmistettavat Nukeri-räsykassit.

Vintageyrittäjä Viivi Vähälä perusti Facebook-ryhmän yhteisen osaston suunnittelua silmällä pitäen. Ryhmän avulla koottiin yhteen ideat ja suunnitelmat sekä kuvapankki yhteistä tiedotusta varten. Jokainen toimija kirjoitti tiedotteen toiminnastaan sekä messuosastostaan ja Viivi kokosi ne yhteen. Näin toimien tiedotus messujärjestäjälle ja medioille toimi todella hienosti, ja saatiin näkyvyyttä Classic Motorshow'n markkinoinnissa. Sosiaalisen median kanavia hyödynnettiin niin ikään paljon.

NAK:n osastolle saatiin esille kaksi

ranskalaiskaunotarta: Arja ja Kimmo Viitaniemen Citroën B11 Normale 1952, Anitta ja Markku Pellisen Renault 4CV Sport 1958 sekä Arjan naapurista lainattu Tunturi Lähetti -mopo vuodelta 1976. Yhteisosastosta tuli näyttävä kokonaisuus, jossa päästiin tutustumaan Naisten Automobiiliklubin sekä Pin-up Petrolsin monipuoliseen toimintaan sekä tekemään omien ajoneuvojen vuosikymmeniin natsaavia vintage-löytöjä.

Viivin Vintage toi paikanpäälle kattavan valikoiman uniikkeja menneiden vuosikymmenten aarteita. Osastolta löytyi vintagevaatteita ja -asusteita naisille, miehille sekä lapsille pääasiassa

Ansaittua palkintoa kelpaa esitellä.

Viivin Vintagen tarjonta sai osastolla vanhaa muotia arvostavissa vipinäa aikaiseksi.

Pin-up Petrols taikoi aikakauden kampauksia ja meikkauksia.

1960-1990-luvuilta.

Pin-up Petrolsin toimesta yhteisosastolla oli mahdollisuus teetättää pikakampauksia ja meikkejä menneiden vuosikymmenten tunnelmissa. Kirsikkana kakun päällä Naisten osastolla nähtiin useita muotinäytöksiä Pin-up Petrolsin ideoimana. Classic Motorshown tämänvuotisen pääteeman innoittamana vintage-teemaisissa näytöksissä esiteltiin erilaisia ammatteja. Hyvääntuulisiin ja tarinallisiin muotinäytöksiin osallistui myös Naisten Autobiiliklubin jäseniä.

Ensimmäisen näyttelypäivän loppupuolella kaikkien suureksi yllätykseksi messujärjestäjä palkitsi osastomme tämänvuotisen Classic Motorshow'n parhaana kerho-osastona. Tästä oli hyvä lähteä suunnittelemaan tulevaa ja sunnuntaipäivän aikana ideoitiinkin jo ahkerasti ensi vuoden yhteisosastoa. Tapausmisiin Lahdessa 6.–7.5.2023!

Teksti: Lea Lahti
Kuvat: Hannele Hatanpää

esiintyivät usein aikakauden elokuvissa vaikkakin ne olivat jo tuolloin harvinaisuuksia.

Teemaosasto "Museoiässä" käsitti 1991 markkinoille tulleita ajoneuvoja. Ajoneuvon voi rekisteröidä museoajoneuvoksi, kun sen valmistusvuoden päättymisestä on kulunut vähintään 30 vuotta. Osastolla saattoi muistella miltä maailma näytti vuonna 1991 ja hankkia lisätietoa museoajoneuvorekisteröinnistä. Muita pienempiä näyttelyteemoja olivat Idän ralliraudat ja Karting Suomessa 60-luvulla.

Palkinnon arvoisia

Ensimmäisenä näyttelypäivänä palkittiin paras yhdistysoasasto ja arvostetun palkinnon sai Naisten Autobiiliklubimme. Osaston muodosti NAK yhdessä Pin-up Petrols sekä Viivin Vintage. Tästä lisää Lean jutussa. Näyttelyssä palkittiin myös Vuoden Ajoneuvomuseona Lahdessa Niemen sataman luona sijaitseva Suomen Moottoripyörämuseo jota vetää

Riku Routo.

Ennen näyttelyä yleisön nettäänestyksellä valittiin ajoneuvojoukko Omistajien helmet -osastolle. Itse näyttelyssä kävijät äänestivät sitten näistä ajoneuvoista suosikkinsa osaston voittajaksi. Omistajan helmeksi valittiin **Maijan** ja **Sarin** Volkswagen Grossraum 1962. Omistajattariensa mukaan se on kodin jatke. Sisustuksessa on kukkaverhot sekä kristalliyksityiskohtia. Alunperin auto on tullut Suomeen pesulan vaatteiden kuljetusautoksi. Toiseksi äänestyksessä sijoitui **Krister Harjun** Opel Manta ja kolmanneksi NAK:n ajoissakin nähty **Heli Valtosen** 1972 Ford Cortina GT2000.

Suomessa on paljon merkkikerhoja

Ajoneuvoharrastekerhojen joukosta erottuivat hyvin merkkikerhot, joita on melkein joka automerkillä ja myös monilla muilla ajoneuvomerkeillä. Ranskalaisella Avenuella Suomen vanhin automerkkikerho Suomen 2CV-Kilta ry juhlisti kerhon 60-vuotispäivää. Seitsemän ranskalaismerkkikerhon yhteistyöllä syntyneeltä osastolta löytyi näyttelyn vanhin auto, harvinainen 1901 Clement Panhard. Näitä on valmistettu vain

Rovaniemen Postille postivarusteisena uutena tuotu 1959 BMW 600 -kääpiöauto. Rinnalla niin ikään postijakelussa käytetty 1977 Tunturi Lähetti -mopo

Hienosti entisöidyt Bemerit häikäisivät BMW Club of Finlandin osastolla.

Näyttelyssä oli myös Teijo – Volkswagenin kuplan moottorilla varustettu ja Suomessa valmistettu ”kehitysmäa-ajoneuvo”.

Puolustusministerin käytössä ollut äveriäs limusiini – 1956 Crown Imperial.

500 kappaletta vuosina 1898–1902 ja sen entisöinnissä on ollut haasteita. Puuttuvia osia ja tietoja haettiin muualta Euroopasta ja osa osista jouduttiin valmistamaan itse kuvien perusteella.

60-jäsenisen Suomen Studebaker Klubin osastolla oli Studebakerita viideltä eri vuosikymmeneltä. Studebaker-merkki kävi hyvin kaupaksi 1920–1930-luvuilla. Se oli Suomen myydyimpien autojen

joukossa. Sotien jälkeenkin Studebaker piti vielä markkinansa. Champion-malli oli myydyin ja lisäksi Suomeen tuotiin kasikoneisia Commandereita ja Hawkeja. Vuonna 1959 Studebakerilla meni hyvin, kun uusi, amerikkalaisittain pienikokoinen, kooltaan kompakti Lark tuli myyntiin. Tuolloin muut amerikkalaisautot olivat varsin kookkaita. Muut valmistajat huomasivat tämän ja alkoivat

tehdä myös keskikokoisempia malleja ja kilpailu vaikutti Studebakeriin niin rankasti, että maailman vanhimman maatieajoneuvoja valmistaneen tehtaan (perustettu 1852) viimeiset autot valmistettiin vuonna 1966 Kanadassa.

Teksti ja kuvat Hannele Hatanpää

NAK perinteisillä Hälläpyörämarkkinoilla

Naisten Automobiiliklubi esitteli tulevia Naisten Automobiiliajoja sekä toimintaansa paraatipaikalla Hälläpyörämarkkinoilla Hämeenlinnassa. Ahveniston moottoriradalla 3.7. pidetty rompetori ja

kirpputori veti paikalle väkeä kiitettävästi. Alueella oli myös harrasteajoneuvoparkki.

NAK:n ständillä oli viisi autoa – puheenjohtajamme Baby-Austin, **Arja Vi-**

Päivystäminen NAK:n edustusosastolla taitaa maistua, sillä Arja säteilee kuin päivän aurinko Barracudansa kanssa.

taniemen Barracuda ja Citroën B11, **Riitta Virtasen** avo-Thunderbird ja **Nina Oinosen** Amazon. Tapahtuman järjestivät Hämeen Mobilistit ja Ahveniston Moottorirata.

Teksti: Hannele Hatanpää
Kuvat: Tanja Virtanen-Leppä

Ladyt ja '54 Singer 4AD Roadster. Taka-alalla Lyypekin tuomiokirkon tornit.

Messinkiautojen renkaanjäljissä Lyypekin pyökkikujilla

Mitä yhteistä on herroilla Carl Benz, Adam Opel ja Ernesto Bugatti sekä kesäkuussa 2022 järjestetyllä Allgemeine Schaufelr Clubin rallilla?

Nämä varhaiset automobilistit perustivat Saksan ensimmäisen autoklubin Allgemeiner Schnauferclub e.V. vuonna 1900. Alun perin yhdistävänä tekijänä näille herkkusuille oli parsia, jonka perässä herrat ajoivat. Klubin vaiheet ovat

muutenkin hienot. Jo varhaisessa vaiheessa Dr. Carl Benz ja Gottlieb Daimler on nimetty kunniajäseniksi. Aktiivisena jäsenenä on ollut myös vuoden 1905 Adlerilla liikkunut Willy Vogel, jonka jokaisen rungollisen Mersun omistaja tuntee

Autot tarkastettiin ennen kuin ajolupa heltisi.

Sarin matkagarderobia.

Messinkikaunotar.

keskuspainevoitelun keksijänä.

Klubin päätaphtuma on vuodesta 1957 järjestetty kansainvälinen Schnauferl Rallye, jonka ideana on kerätä erityisesti varhaisia ”messinki-aikakauden” mobiileja ajoon ja herättää ne henkiin. Schnauferl tarkoittaa huohottamista ja kuvaa näiden antiikkiautojen moottorin tuhisevaa käyntiääntä. Näiden dinosaurusten rinnalle tapahtumaan haetaan mielenkiintoinen kattaus eri vuosikymmenten autoja. Rallye-nimitykselle on katetta sillä kyseessä on myös tiukka kisa, jossa pisteitä tulee ajosuoritteista ja tehtävärasteista. Toinen vuosittainen tapahtuma on ennen vuotta 1930 valmistetuille autoille rajattu ”Bertha Benz Fahrt”, jossa seurataan tämän rohkean pioneerin vuonna 1888 jättämiä jälkiä Mannheimista Pforzheimiin. Ensimmäisen vuoden 1957 ralli tosin keskittyi puhtaasti autoilun alkuaikoihin. Autokuntia tuli paikalle peräti 82 viidestätoista eri maasta, erityisesti Englannista, jossa messinkiautoja on aina harrastettu. Ruotsalaiset ja norjalaiset olivat myös mukana jo tuolloin, yhteensä viidellätoista mobiililla!

Vuonna 2022 ajettiin jo 65. ralli

Tänä vuonna oli vuorossa 65. kerta, joka siirtyi kahdella vuodella koronan myötä. Landesgruppe 3 vastasi järjestelyistä ja heidän hampurilainen varapuheenjohtaja Pertti Pitkänen halusi kutsua mukaan suomalaisia naismobilisteja. Kutsuun vastasivat Naisten Automobiiliklubin Tanja Virtanen-Leppä ja Sari Juutilainen. Berthan vuoden 1888 sankariteosta huolimatta saksalaisklubi on hyväksynyt ensimmäiset naisjäsenet vasta muutama vuosi sitten ja siksikin oli hyvä näyttää väriä. Apukuskeiksi daamit huolivat onneksi Pekka Valtosen ja Anssi Juutilaisen. Ajotapahtuma oli samalla suunnalla kuin vuonna 1957, reitit kulkivat maaseudulla Lyypekin kaupungista pohjoiseen ja etelään. Ylipääntänsä Lyypekki oli erinomainen valinta suomalaisten kanalta. Finnlines toi meidät 25 kilometrin päähän startista ja kaunis kaupunki oli

Lähtöpaikalla.

sopivankokoinen. Tulimme perille yöllä ja oli hieno ajaa suoraan hotellin pääoven eteen punaiselle matolle. Heti tallessa huomasi, että olimme pelipaikoilla. 1900-luvun alun autoja oli pitkässä rivissä. Rallilla on FIVA-hyväksyntä ja heidän tarkkailijansa seurasi eri tapahtumia liikkuen tyylinmukaisesti Lancia B20:lla.

Saksalaisia erikoisuuksia

Matkailu avartaa on kulunut sanonta, mutta on siinä perää. Päivien mittaan oli useita kohtia, joissa kulttuurierot nousivat esiin. Ohjelmaan oli merkitty ”Fahrzeugabnahme”, maallikko kuvitteli sen tarkoittavan ajoneuvon ilmoittamisesta ja starttinumeron kiinnittämistä. Kysessä oli kuitenkin Saksan katsastusviranomaisen TÜV-organisaation telttä, johon jokainen auto ajettiin tärkeimpien kohteiden tarkastukseen. Auton yleinen kunto, valot, merkinantolaitteet ja valot testattiin. Läpäisystä sai tuulilasiin taran, mutta ei sitä automaattisesti saanut. Lukuisat autot siirrettiin parkkialueelle

Nuoripari liikkui MG TC Roadsterilla.

korjauksia varten ja tarjolla oli hienosti teknistä tukea. Vian poiston jälkeen auto piti käydä esittämässä uudestaan ”inssille”. Vaikka kaikki tehtiin hymyssä suin ja yhdessä, oli tarkastus tarkka ja erinomainen idea. Kaikille jaettiin ilmoittautumisvaiheessa kepeillä varustetut öljyma-

tot, jotka työnnettiin alle aina kun py-sähdyttiin. Niiden puuttumisesta tuli virhepisteitä ja ne tarkastettiin jokaisella taukopaikalla. Pikkuhiljaa tarkastuksen läpäisseitä autoja alkoi kerääntyä starttialueelle ja illalla oli 105:ssä autossa ihmettelemistä, olihan siellä paljon ennen

Hohwachtissa sijaitseva hotelli Genueser Schiff oli ensimmäisen päivän kohteena.

näkemätöntä kalustoa. Muutama nosto osallistujalistasta (vuosimalli ja auto):

- 1903 Leon Buat
- 1906 Adler 18 Präsidentenwagen (lempiautoni)
- 1912 Unic J3
- 1915 Delage B1
- 1925 Renault NO (omistajaperheen tytär ajanee korttinsa tällä syksyllä)
- 1929 Bentley Speed Six (upea näky tien päällä)
- 1936 Mercedes-Benz 170 V Roadster (komealla NSSK:n nokkakotkalla)
- 1938 BMW 328 (koukutti äänimaailmallaan, houkutteleva pakkaus)
- 1938 Adler 10 Cabriolet
- 1938 BMW 326 Cabriolet
- 1942 Auto Union Wanderer W 23 Cabriolet
- 1954 Singer 4 AD Roadster (alkuperäinen Suomi-auto)
- 1958 AC Aceca (omistaja oli teippauttanut autoon tämän vuoden lähtönumerot ja muita nostoja)
- 1965 Mercedes-Benz 220 SEb Coupé (Suomi-auto)

Kylmä olut viilensi autokuntia ajon jälkeen. Anssi, Sari, Pekka, Tanja ja Pertti Pitkänen Travejoen rannalla Lyypekissä.

Vesibussi.

Rastit vaativat tarkkuutta.

Brezelejä, kun huikopalan tarve yllättää.

Entisen Itä- ja Länsi-Saksan rajavyöhykkeellä.

Hyvä Suomi-daamit!

Silmään pistänyt seikka olivat ajoasut. Kun Naisten Autobiiliklubin ajotapahtumissa kaikki daamit ovat pukeutuneet ajoneuvonsa vuosimalliin, osa pieniäkin yksityiskohtia myöten.

Schnaufferl-rallissa me suomalaiset olimme ainoita, mutta siitä lisää myöhemmin.

Vuoden 1957 ralli oli kerännyt ympärilleen valtavasti yleisöä, mutta me saimme tai jouduimme ajamaan enemmänkin omalla porukalla. Ulkopuolista yleisöä oli vähän verrattuna vaikkapa Italias- ta nähtyihiin ajotapahtumiin. Nimenomaan omalla porukalla, koska oli hauska huomata, miten nopeasti ystävyys- suhteita syntyi ja juttu luisti. Katsastuksessa saatu hylky vuotavasta tiivisteestä keräsi nopeasti useita osajia pellin alle ja samalla tutustuttiin mutkattomasti. Ensimmäisenä iltana kokoonnuttiin kiertämään vanhakaupunki vesibusseilla ja samalla tutustuttiin lisää. Etukäteen pelotti, että paikalla on vain ”vanhoja ukkoja”, mutta tämä osoittautui onneksi turhaksi murheeksi. Useammassakin autossa oli muksut mukana ja ajokunnat hyvinkin nuoria. Saksalainen erikoisuus on kaikes- sa mukana olevat koirat mäyräkoirasta noutaja- an. Moni hakeutui vielä illallisen jälkeen lähtöalueella suorittamaan viimeisiä valmisteluja, tai vain ihailemaan lähtöjärjestykseen asetettuja autoja ilt- auringossa.

Lähtöpaikka oli upea, jokaiseen valo- kuvaan sai taustaksi Lyypekin vanhan kaupungin kirkkotorneineen. Viättävä

Monin paikoin teitä reunusti jalopuukujanteet.

Juutilaisen herrasväen 60-luvun tyyliä.

rinne tarjosi myös hyvä mahdollisuuden rullata kohti starttiporttia eikä autoa tarvinnut pitää turhaan käynnissä. Tiimejä terästettiin mineraalivedellä ja tietysti brezeleillä, jotka saksalainen syö usein kera. Jotta auto ei likaantuisi, oli voipuristettu Brezelin sisään prässillä. Orgatiimi puhdisti auton lasit juuri ennen lähtöpaikalla ajoa. Yksityiskohdat olivat kohdallaan. Kaikista vanhimpien autojen erikoisuus oli, ettei moottorin käyntiääntä juurikaan kuullut. Schauerl'han tarkoitti moottorin hiljaista tuhinaa.

Vaikka oltiin suurehkossa kaupungissa, oli reitit rakennettu ilman suurempia liikennevaloristeyksiä ja nopeasti päästiin tien päälle nautiskelemaan. Kartanlukijat olivat kovilla liikuttaessa pikku-teillä, jopa peltojen poikki kulkeneilla maatalousreiteillä. Saksassa kun oltiin, olivat kaikki tiet päällystettyjä – jopa peltotiet. Upeinta reissussa olivat kauniit ikivanhat pyökki- ja tammikujanteet. Valtavat puut olivat kaventaneet tien paikoittain vain yhden auton levyiseksi, mutta nautiskeluun ne olivat mainioita. Kauriita ja sammakoita piti varoa, ja saksalaisten vauhtia. Varsinkin muutama Porsche nautiskeli teistä suurilla nopeuksilla, ja valitettavasti rallissa sattui yksi peltikolarikin ulkopuolisen ajettua kolmion takaa varhaisen Corvetten kylkeen.

Hyvä reittikirja – huolellisuutta

Reittikirja oli huolella rakennettu, mutta edellytti tarkkaa matkamittaria, joka ei ole itsestäänselvyys vanhemmissa autois-

Maalissa autokuntia odotti kuohuviinitarjoilu.

'65 Mercedes-Benz 220 SEb Coupé oli kotonaan niin Saksan maanteille kuin Itämeren rannan maisemiin.

sa. Osa tienvarren kylteistä oli tarkoitettu vain polkupyöräilijöille ja edellytti tarkkaa silmää. Monissa autoissa oli kuitenkin ajotarroja Mille Migliaa myöten ja varustelu senmukainen, oli Haldexia ja eri-

laisia sekuntikelloja – toki sallittuja olivat vain auton oman aikakauden varusteet.

Esimerkkinä ajotehtävästä: ”Aja A:sta B:hen 1450 metriä nopeudella 36 km/h” tai sen vaativampi versio toisaalla reitillä

”Aja A:sta B:hen 1430 metriä 171 sekunnissa ja B:stä C:hen 440 metriä 44 sekunnissa”. Ajat mitattiin 1/10 sekunnin tarkkuudella.

Kiva yllätys oli bensa-asemien merkitseminen ajo-ohjeisiin ja autollemme mieluinen yllätys Saksassa myyty 102-oktaaninen bensa.

Parasta oli kuitenkin upea reitti. Mutkittavat tiet, auringon ja varjon vaihtelut. Välillä mentiin matalien mäkien yli. Mercedes 220 SEb tuntui nauttivan kotikonnuista, tänne nämä autot oli rakennettu. Kaikki sivuikkunat alhaalla antoivat moitteettoman näköalan ja katto tarjosi suojaa auringolla. Singer roadsterilla liikkunut klubimme puheenjohtaja apukuskeineen nautti samoista maisemista, mutta kärehti hieman ajoviiman antaessa tunteen viileästä ilmasta. Pikkuteiden nopeudet osuivat välille 40-80 km/h, mikä sopii mainiosti nautiskelijoille. Välillä kyllä oli jatkuvana helminauhana – toisinaan ajettiin pidempiä matkoja koko ajan mutkittavalla maantiellä. Alueella on paljon suuria maatiloja ja kartanoja, jotka houkuttivat pysähtymään. 1900-1940 ajan autoille oli omia taukopaikkoja, kun taas me ”uusilla” autoilla ajaneet liikuimme pidempiä pätkiä. Starteissa huomasimme selvästi jo 1930-luvun autojen olevan suht’ moderneja. Ne lähtivät liikkeelle vähäeleisesti ja helposti, kun taas sitä vanhemmat kukin omalla tyyllillään.

Ensimmäisen päivän tavoite oli Hohwacht ja siellä tarkemmin hotelli Genueser Schiff Itämeren rannassa. Aina

Porsche 356 Roadster ja AC Aceca.

Leidit kahvittelemassa rantakorissa.

Matkan varrella oli tehtävärasteja.

lähellä merta asuneena en odottanut tältä stopilta paljon, mutta valo oli äärimmäisen kaunis ja suuri olkikattoinen maalaisrakennus tyylikäs. Poikkeusluvalla pääsimme hotellin ja meren väliselle niitylle, missä aika moni taisi saada autostaan elämänsä kuvan. Paikalliset herkut nautittiin saksalaisissa rantakoreissa, Strandkörbchen'ssä. Täällä Suomi-teamin vintage-asut pääsivät arvoonsa, moni halusi kuvata asujamme. Singer roadsterilla liikuttiin tyylikkäässä brittihenkisessä 1950-luvun varustuksessa ja

Benz coupélla Jackie Kennedy-tyylisissä 1960-asuissa. Ennen ja jälkeen lounaan oli myös kuljettajilla omat tehtävänsä: olutkorien väliin ajo, niin että molemmilla puolilla sama senttimäärä ja pysäyttäminen 75 cm ennen olutkoriseinää – kuulostaa helpolta, mutta eroja syntyi ja hauskaa oli.

Paluumatkalla Lyypekkiin reitti kulki Benz-nimisen kylän läpi, joka toki vaati pakollisen kuvan johtotähden kera. Välillä tuli yllätyksiä, kun tuttuja autoja tuli vastaan ”väärästä” suunnasta, eipä se saksalainenkaan reittikirja täydellinen ole. Maaliin päästiin 160 kilometrin kokonaismatkan jälkeen ja sponsorina toiminut klassikoihin erikoistunut vakuutusyhtiö tarjosi heti maalialueella kaikille olutta – ihanan raikasta myös henkisesti ja hyvää! Taustana Lyypekin vanha kaupunki ilta-auringossa ja Benzin Gespräche-bensajutut!

Illalla oli sitten pienet juhlat, kaikki olivat päässeet maaliin ja yhteiset kokemukset tarjosivat jutunaiheita. Mukava yllätys oli salin seinälle heijastetut suuret kuvat päivän kokemuksista, sieltä jokainen löysi oman naaman ja auton! Ammattikuvaajat olivat mukana aamusta iltaan ja kuvien taso oli kova.

Pitkiä päiviä

Saksassa kun ollaan, niin startti oli heti klo 8.30, vanhimmat ensin. Enää ei

Keli suosi avoautoilua. Tanjan ja Pekan 50-luvun tyyliä.

Suunnistus tapahtui reittikirjan avulla.

jännittänyt yhtä paljon kuin ensimmäisenä päivänä. Peruskuvio oli tuttu ja luottamus autoon kova. Matkaan lähdettiin kohti etelää kivasti vanhaa kaupunkia seuraillen. Matkareitti sivusi useassa kohdassa entisen itä-Saksan rajavyöhykettä, joka on jätetty luonnon voimien työstettäväksi. Tuon ajan karujen rajavartioiden silloiset betonitiet toimivat reittinäme. Itselleni tämä oli hyvin mielenkiintoista, olihan ”kuolemanvyöhyke” tuttua 1980-luvulta, jolloin asuin muutaman vuoden DDR:ssä diplomaattilapsena. Lounaspaikka Viehhaus Segrähn oli hyvä esimerkki historian kulusta. DDR:n aikana vanha suuri maalaistila oli kansallistettu, mutta palautunut sittemmin alkuperäissuvulle, joka oli entisöinyt sen uuteen loistoon. Haukipullat nautittiin

Terveiset Jutta Benziltä NAK:lle.

vanhassa karjasuojassa ja koko pihalue oli pyhitetty meidän 105:lle autolle. Valokuvia tuli jälleen paljon. Tehtävät olivat taas hauskoja, ajo 7,5 metrin päähän, ajo kauemmas apukuskin auton raidelevyeydelle asettamien tuulettimen hihnojen sisään sekä pujotteluajo. Eniten hampaankoloon taisi kaikille jäädä kahdesta paalusta, joista toinen

piti kaataa ja toisen piti jäädä pystyyn – eroa paaluilla oli 6 cm. Nykyautolla ehkä helppoa, mutta ei välttämättä vanhemmalla. Paluumatkalta löytyi taas linnoja ja kartanoita, joista tämä alue on hyvin kuuluisa ja tuhoisien DDR-vuosien jälkeen ne ovat taas loistokunnossa.

Kaarto maalialueelle jää varmaan mie-

leen pitkäksi aikaa. Saapuvat autot kuulutettiin taas huolella – kuljettaja ja auto sekä meidän tapauksessa aina pukeutuminen. Samalla kun maalia lähestyttiin, toi järjestäjä autokunnalle Sekt-kuohuviinit. Upea ele. Auto parkkiin ja taas raikkaiden oluiden äärelle – aurinko vaati osansa ja jännityksen laukeaminen loput. Parin tunnin tauon jälkeen ykköset päälle ja Gaala-juhlaan, jossa sponsorit saivat omansa ja palkittavat pokaalit. Ajojen järjestämisvastuu siirtyi seuraavalle ja vuonna 2023 on vuorossa Bodenseen alue Saksan eteläpäässä. Varmaan me joskus näihin ajoihin palaamme, sen verran hauskaa oli. Monet solmitut ystävytydet tuonevat myös saksalaisia ensi vuoden Naisten automobiiliajoihin. Itselle jäi päällimmäiseksi tunteeksi yhteenkuuluvuus – harrastajat auttoivat toisiaan pyyteettömästi ja teknisiä haasteita kohdanneet kuittasivat aplodit heti taas liikkeellä ollessaan.

Bertha Berthan esimerkin kautta naismobilitit saavat melkoista tukea toiminnalleen, siitä on paha pistää paremmaksi.

Päätösgaalan eleganssia.

Teksti ja kuvat: Anssi Juutilainen

NAK:n automobiiliajojen autokunnat ryhmäkuvassa Wiurilan kartanon viljamakasiinin edessä.

Naisten Automobiiliajot kurvailtiin Kemiönsaaren ja Salon maisemissa

Naismobilistit kokoontuivat 24. heinäkuuta Varsinais-Suomen rikkaassa kulttuurimaisemassa. Reittikohteina oli sekä upeita kartanoita että kiehtovia teollisuus-historiasta kertovia ruukkiympäristöjä.

Viime vuoden palautetoiveiden mukaisesti Naisten Automobiiliklubi kartoitti keväällä 2022 potentiaalisia ajomaastoja Varsinais-Suomen alueelta. Haastattelukierrosten ja lukuisten yhteydenottojen jälkeen alueeksi valikoitui Kemiönsaaren ja Salon seutu, jossa tapahtumaa ei ainaakaan puuhanaisten tietoon tulleiden kommenttien perusteella ole aiemmin järjestetty.

Reitille ilmoittautui tänä vuonna 26 autokuntaa monipuolisella ajokalustolla. Aamutuimaan kokoonnuimme Kemiön keskusta-alueella Sagalundin museolle, jossa

Sagalundgården on Sagalundin museoalueen päärakennus, missä toimii mm. Cafe Adele.

Elina Tukkiniemen '72 Fiat 600 -autokunnan keltaiset aikakauden asut loistivat kuin aurinko pilvisessä säässä.

lounaskahvila Cafe Adele oli kattanut meille mahtavan brunssinoutopöydän. Sagalund on asialleen omistautuneen historia- ja kasvitiedeharrastajan, kansakoulunopettaja *Nils Oskar Janssonin* vuonna 1900 perustama museoalue ja puutarha. Janssonin (1862–1927) esikuvia olivat kasvitieteilijä *Carl von Linné* ja Tukholman Skanssenin perustanut *Artur Hazelius*. Skanssenin innoittama Sagalund on ulkoilmamuseo, jossa on erilaisia rakennuksia Kemiönsaaren historialta. Sagalund avasi ystävällisesti päärakennuksen viehättävän museokaupan ajotapahtumaamme varten.

Osallistuvat autot mahtuivat hyvin Sagalundin pihaan parijonoon kaaren muotoon. Lieneekö johtauto Austin A 30 tilannut ajotapahtumaan peribrittiläisen tihkusateen, emme ainakaan tunnusta. Hienoinen sade ei haitannut osallistujia, tosin ulos asetellut terrassipöydät jäivät tällä kertaa käyttämättä.

Noin kello 11 starttasimme Sagalundista reitille. Suuntasimme ensin kohti Nivelaxia ja sieltä halki polveilevan maalaismaiseman Taalintehtaalle. Täältä reitimme kulki jylhien slagitiilestä rakennettujen hiiliuunien ohi. Niissä poltettiin aikoinaan puuta puuhiileksi, jota tarvittiin masuuneissa raudan valmistukseen. 1800-luvulla rakennettuja hiiliuuneja on jäljellä 11 kappaletta. Taalintehtaan sataman kierrettyämme reitimme jatkui Sapelin idyllisen 1930-luvulla rakennetun pientaloalueen läpi kohti Söderlångvikiä.

Söderlångvikin kartanolle saavuttaessa sää olikin jo sopivasti hieman kirkastunut. Olimme erikseen sopineet sisään-tulosta meren puolelta kartanon alkupe- räistä sisään-tuloreittiä pitkin. Pysäköi- mme autot näyttävään riviin rantatielle, ja

Linjakasta '90 SL 300 avo-Mersua ajoi Ritva Nepponen.

Herrasmies pitää sateenvarjoa '69 Ford Caprin kuljettajattarelle, Oili Alasalmelle.

Ajojen eksoottisempia automerkkejä oli '74 Jensen Healey, jolla oli liikkeellä Outi Ahtonen miehensä kanssa.

Pitkämatalaisena palkittu Aisa Varjosaari osallistui naistenviikon huipennukseen '90 Rellu viitosella.

80-luvun värejä ja Sony Walkman C-kasettisoitin.

80-luvun tyyliä '87 Audi 200 Quattro -autokunnan malliin. Ratin takana oli Mari Pihlaja-Kuhna (vas.)

Matkakuva ajoletkasta Kemiönsaaren päätiellä.

Hattu kruunasi Chevrolet Chevelle -leidin asun.

Söderlångvikin opas kertoi kiinnostavia yksityiskohtia kartanosta ja sen historiasta.

Klassikkoautot saivat merellisen pysäköintipaikan Söderlångvikin rantatiellä.

jakaannuimme kahteen ryhmään kuulemaan kartanon 1500-luvulle ulottuvasta historiasta. Parhaiten kartano tunnetaan Amos Andersonin (1878–1961) kotina, jonka päärakennuksessa sijaitsevassa museossa on esillä Amos Andersonin yksityinen taidekokoelma. Kartanolla on

myös ravintola- ja kahvilatoimintaa sekä omenapuutarha, jossa on peräti 50 000 omenapuuta ja mehiläistarha. Paikka onkin kuuluisa myös syksyisestä sadonkorjuujuhlastaan – Omenapäivästään.

Kesän 2022 uutuutena kartano lanseerasi Söderlångvik Glass – artesaanijäte-

lön. Saimme maistiaiset suoraan Söderlångvikin omasta jäätelökioskista, joka toimii Amos Andersonin upeassa autotallissa. Tässäpä rakennus, joka sai aikaan ihastuneita huokauksia sekä naismobilisteissa että apukuljettajissa! Antiikin kreikan inspiroimien naishah-

Paras asu-ajoneuvo -palkinto meni '82 Buick Rivieran autokunnalle – Sonja Malmbergille ja hänen miehelleen. Sporttinen kaksikko ihastutti 80-luvun tuulipuku-, otsa- ja hikinauha -muodilla.

Amos Anderssonin autotallin pääty mykisti ylväydellään.

Autotallissa toimii kesäisin jäätelökioski, joka myy kartanon omia jäätelölaatuja.

moisten pylväin, karyatidein, koristeltu rakennus meren äärellä teki meihin lähtemättömän vaikutuksen. Henkilökunta ei valitettavasti pystynyt kertomaan tarkemmin Amos Andersonin autoista. Jos jollakulla lukijoistamme on tarkempaa tietoa asiasta, niin otathan yhteyttä Leidit ratissa -toimitukseen.

Kartanolta matkamme jatkui Dragsfjärdin kautta Strömman kanavalle, jossa meille tuli suunnittelematon, mutta hallittu pysähdys, kun silta avattiin purjevenettä varten juuri letkamme edestä. Kanavalta suuntasimme Mathildedalin kauniin kylätien kautta Teijon ruukkikylään, jossa pysähdyimme virvokkeille Teijon masuunilla. Tämä on näyttelytilojen, käsityöläispuotien ja kahvilan kiinnostava kokonaisuus. Vieressä on 1829 valmistunut idyllinen Tei-

Marjo Kauraniemen muodokas '56 Cadillac Coupe de Ville palkittiin vanhimpana ajoneuvona.

Strömman kanavalla odotettiin sulun noustessa ja laskeutuessa tovi ennenkuin matka taas jatkui. Baby-Austin veti urheasti joukkoa.

Ajojen klassikkoautot Wihurin Teijon tehtaan edessä. Täällä syntyi aikoinaan pieniä Teijo avo-lavakuorma-autoja. Ne oli suunnitellut Formula V -kilpa-autopuolella suunnittelijana kunnostautunut Max Johansson.

jon kirkko, joka on Suomen pienin kivi-kirkko. Mobilistit saattavat tuntea Teijon paremmin Teijo-avolavapakettiautosta, jota valmistettiin Wihuri -yhtymän Teijon tehtaalta Volkswagenin tekniikkaan perustuen 1970-luvun puolivälissä.

Olisimme mielellään viipyneet ruukkikylän idyllissä pidempäänkin, mutta pian oli aika jatkaa kohti ajotapahtumamme päätöskohdetta Wiurilan kartanoa. Wiurilassa nautimme ruokaisan salaatti- ja keittolounaan sekä palkitsimme perinteisesti kolmen kategorian autokunnat: vanhin auto, kauimpaa tullut auto ja ensikertalainen. Asuajoneuvokilpailussa jat-

Automobiiliajojen palkitut yhteiskuvassa – Sonja Malmbergin autokunta, Aisa Varjosaari, Marjo Kauraniemi ja Riikka Kalso.

Toyota Corolla on niin 70-lukua kuin olla ja voi. Samaa voi sanoa myös Liisa Iksen ja "apparin" lookista.

'66 Ford Cortina on tuttu näky NAK:n ajoissa kuljettajanaan Tuula Lähdeniemi.

Tehokkaat arpamyyjämme Maisa Litja ystävättärensä kanssa liikkuvat '74 Datsun 100A:lla. Kaupat syntyivät Arja Viitaniemen kanssa.

koimme viime vuonna uudelleen aloitettua tapaa, jossa osallistujat itse valitsevat voittajan äänestämällä. Löydät tiedot palkituista alta ja yhteiskuvasta. Jatkoimme koronatauton jälkeen myös arpaperrinnettä, joten onnekkait saivat pieniä muistoja kotiin viettäväksi. Iloinen puheensorina

täytti salin kunnes oli aika toivottaa hyvää kotimatkaa – näkemisiin viimeistään Naisten Automobiiliajoissa 2023!

Teksti: Tanja Virtanen-Leppä
Kuvat: Anssi Juutilainen,
Hannele Hatanpää,
Anki Kervinen
ja Pekka Valtonen

Ajon päätteeksi nautittiin lounaasta ja kakkukahveista sekä palkintojenjaosta Wiurilan kartanon salissa, joka on entinen talli. Ei ihan heti uskoisi.

Naisten Automobiiliajot 2022

Palkitut autokunnat

Vanhin ajoneuvo:

Marjo Kauraniemi,
Cadillac Coupe de Ville 1956

Kauimpaa saapunut ajoneuvo:

Aisa Varjosaari, Renault 5 1990

Ensimmäistä kertaa osallistunut autokunta:

Riikka Kalso, Citroën 2CV Dyane 1974

Asuajoneuvoäänestyksen voittaja:

Sonja Malmberg, Buick Riviera 1982

Naisten Automobiiliajot 2022

Vierailukohteet

Sagalundin museo ja Cafe Adele

<https://sagalund.fi/fi/tervetuloa/>

Taalintehdas <https://dalsbruk.fi/>

Söderlångvikin kartano

<https://soderlangvik.fi/fi/kartano/>

Mathildedahl <https://visitmathildedal.fi/fi/>

Teijon Masuuni <https://www.teijonmasuuni.fi/>

Wiurilan kartano <https://www.wiurilankartano.fi/>

K L A S S I K A U T O O Y

Tiedätkö autosi todellisen vakuutusarvon?

Classic Datan sertifioidut tarkastuspalvelut tuottavat kirjallisen todistuksen auton kunnosta ja arvosta.

Sovi tarkastus: Klassik Auto Oy
info@klassik-auto.fi
+358 50 302 1116

Classic Data

VALTUUTETTU TARKASTAJA

- Teemme saksalaisen Classic Data -sertifikaatin edellyttämiä kunto- ja arvomäärytyksiä, kysy lisää.
- Hyödyt osto-, myynti- ja vakuutusilanteissa.

Anssi Juutilainen • www.klassik-auto.fi • +358 50 302 1116

Pirkko Kivinen – elämäntapana 2CV

Viitisenkymmentä vuotta jatkunut 2CV-harrastus on kuljettanut Pirkko Kivistä moniin eri maihin ja usealle eri mantereelle. Sadattuhannet kilometrit räätärin ratissa ovat tuoneet elämään ystäviä ympäri maailmaa ja tarjonneet upean, ainutlaatuisen näköalapaikan erilaisiin kulttuureihin.

Pirkko Kivinen muistaa vielä hyvin, kuinka hän nuorena opiskelijana Loimaalla vuonna 1972 istui grillikioskin pihalla räikeänvärisessä räätäriässä ja katsoi kuinka poikaystävä – tuleva aviopuoliso Lauri veivasi autoa käyntiin. Nuori

mies oli äskettäin hankkinut 2CV:n eli leminimeltään räätisitikan hyvältä ystävältään. ”Kirkkaan retliiniksi maalatussa räätäriässä oli keltaiset vanteet, ja sen sai käynnistymään useimmiten vanhan aikaiseen tapaan veivin avulla auton ulkopuolelta”, kertoo Pirkko hymyillen ja jatkaa: ”Mietin silloin, että ihanko oikeasti haluan tällaista elämää ja tuommoisen poikaystävän – ja päätin että kyllä haluan.” Pirkkoa ei pätäkään haitannut se, että kaverit ajelivat vanhempiensa tyylikkäällä ja moderneilla Fordeilla, jotka starttasivat sievästi kojelaudassa olevaa avainta kääntämällä. Päätös ei ole kaduttanut. Ajoneuvovalinnan myötä aukesi ainutlaatuinen elämäntapa, joka on tarjonnut huikkeitä hetkiä ja valtavan määrän hyviä ystäviä ympäri maailman.

Räätäriällä reissatessa yövytään ulkona ja ollaan lähellä luontoa. Katto auki ajaessa luonnon tuoksut ja äänet voi aistia aivan eri tavalla kuin tiiviillä umpiautolla liikkuesssa. Koskaan ei tarvi pelätä pienille ja kuoppaisille teille joutumista – niillä Sätkä on omimmillaan.

”Matkailu räätäreillä on vienyt minua näkemään tavallista arkielämää monessa eri maassa ja kulttuurissa. Matkoillamme ei nukuta hotelleissa eikä vietetä aikaa turistiravintoloissa, vaan useimmiten yövytään autossa, teltassa tai joskus toisten harrastajien kodeissa”, kertoo Kivinen.

Retki Rautaesiripun taa

Kun Pirkko ja Lauri muuttivat Tampereelle ja he liittyivät aktiivisesti toimivaan

Neuvostoliittolaisella bensa-asemalla.

2CV-Kiltaan. Vuonna 1976 pariskunta lähti mukaan ”Noin 7-maan vaellukselle”, Neuvostoliiton läpi Mustallemerele Odessaan ja sieltä Romanian ja Unkarin kautta takaisin Suomeen. Seurueeseen kuului kolmisenkymmentä rättriä. Mitava paperisota ja retki Rautaesiripun taakse täysin tuntemattomaan oli melkoinen seikkailu. ”Jos hiukankin poikettiin pienemmille teille ilmestyi heti koppelakkiset miehet valvomaan mihin oltiin menossa”, muistelee Pirkko. Sitten reissuja tehtiin eri puolille maailmaa.

Sekä Pirkolla että Laurilla oli käyttöautona omat Sätkä ja niillä ajettiin arjet ja pyhät, työmatkat ja lomareissut. Pidemmällä ajomatkoilla vuoroteltiin kuljettajan roolissa.

Kun perheeseen syntyi poika vuonna 1977, matkailua jatkettiin entiseen malliin. Auton takaosa vuorattiin patjoilla. Siellä oli pienen pojan helppo leikkiä ja nukkua matkan aikana. Pojasta tulikin aikuisena 2CV-harrastaja.

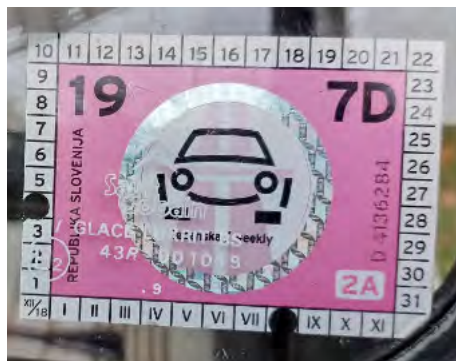
”Tyttäremme oli myös mukana reissuillamme ja ajoi nuorempana paljon rättriillä, mutta ei ole tätä nykyä niin innokas harrastaja, että olisi hankkinut oman 2CV:n”, kertoo Pirkko.

Erämaan ehdoilla

Raid Australia -ajotapahtuma Australian halki on seikkailuhenkinen retki 2CV:n omistajille.

Ensimmäiselle reissulle Lauri osallistui yksin. ”Teki kovasti mieli lähteä mukaan, mutta minua arvelutti kestänkö aavikon kuumuutta niin pitkää aikaa”, kertoo Pirkko. Koska ystävien auto oli jo

valmiiksi Australiassa, oli mahdollista käydä kokeilemassa miltä olosuhteet oikeasti tuntuvat. Niinpä pariskunta teki lyhyemmän kooreissun autiomaan lai-

Ikkunatarrat kertovat tarinaa tehdyistä matkoista.

dalle kahdestaan vuonna 2006. ”Kuiva kuumuus ei tuntunut niin pahalta kuin etukäteen oletin, ja rohkaistuin lähtemään mukaan pidemmälle reissulle vuonna 2008”, Pirkko kertoo. Ajotapahtumaa varten varusteltiin auto kotimaassa oikeanpuoleisella ohjauksella sekä pohjajanssarilla. Sätkä lastattiin laivaan Suomessa, ja se odotti määränpäässä kun pariskunta saapui paikalle.

Australian Raidiin osallistuu yleensä parisenkymmentä ajoneuvokuntaa ja siinä ajetaan erämaan halki kahden-neljän viikon ajan. Juomavesi ja kaikki reissussa tarvittava – ruokasäilykkeitä ja muuta hyvin säilyvää syötävää – pakataan mukaan lähtiessä. ”Esimerkiksi juomakelpoista vettä tarvitaan vähintään 40 litraa/autokunta”, kertoo Kivinen.

Polttoaineräydenmysty on mahdollista saada matkan aikana ainoastaan muutamista aboriginaalien tai kaivoskyläiden hoitamista tankkauspaikoista. Kartat ja kompassit olivat, ja ovat osittain edelleen, ainoita välineitä oikeaan suuntaan etenemiseen. Retkiseurueen oppaana on ollut aina paikallinen rättrikuski, joka tuntee paikkoja ja maastoa, ja osaa valita parhaat reitit. Ajoretkeen aboriginaalien alueella

tarvitaan toki myös viranomaisten luvat.

Ruoka kokataan rautapadassa nuotiolla ja polttopuut kerätään matkan varrelta päivän mittaan. Kun pimeä laskeutuu ja ilta viilenee, perinteisesti miehet siirtävät tarvittaessa nuotiosta kuumia hiiliä retkituolien alle jotta naisväki tarkenee istua iltaa.

”Leiri on aina perustettava ennen piimeän tuloa, ja teltan paikka on katsottava tarkoin. Myrkylliset hämähäkit ja lisikot ovat seurana erämaassa, ja telttaan on mentävä sisään tietyllä tavalla ja vetoketju suljettava huolella. Kenkiäkään ei voi jättää ulkopuolelle”, selvittää Pirkko. Reissuun lähtiessä on oikeastaan oltava sinut elämän ja kuoleman kanssa.

”Kerran kävi niin, että erityisen haastavien ajo-olosuhteiden ja lentohiekan vuoksi polttoainetta kului enemmän kuin oli arvioitu, ja huomasimme ettemme mitenkään pääse seuraavalle tank-

Aavikon karua kauneutta.

Olkatapin vaihto, Sätkä nostettu kyljelleen.

Krokotiilejä vilisevän tien ylitys...
Auton nokkaa piti saada ylemmäs.

kauspaikalle”, muistelee Pirkko. Ainoa konsti päästä pois aavikolta oli kerätä kaikki jäljellä olevat polttoaineet ja tyhjät kanisterit kahteen autoon, lähettää heidät matkaan ja toivoa että he pääsevät perille sekä löytävät takaisin. ”Juomavesikin oli niin vähissä, että säännöstelimme sitä huolellisesti. Kasvisten keitinvesi käytettiin ensin tiskaamiseen, sitten sitä käytettiin peseytymiseen ja lopuksi siinä huuhdeltiin pahimmat hiet pois sukista”, kertoo Pirkko nyt jo nauraen. Lopulta seurueella ei ollut enää muuta juomista jäljellä kuin yksi viinipullo, joka jaettiin kristillisesti kaikkien kesken. Polttoaineen hakijat saapuivat onneksi muuttaman päivän kuluttua takaisin ja retkikunta selvisi takaisin sivistyksen pariin.

Matka jatkuu yksin

Kun Pirkon mies menehtyi yllättäen vuonna 2010, oli ilman muuta selvää, että Pirkko jatkaisi harrastusta yksin. 2CV-harrastuksen kautta elämään tullut laaja ystäväpiiri auttoi selviytymään surusta ja jatkamaan eteenpäin.

Vuonna 2012 Pirkko osallistui Raid Australia tapahtumaan ystävänsä Tuulan kanssa. ”Olemme kautta aikojen ainoa nais-ajoneuvokunta joka on osallistunut”, kertoo rohkea ja peloton kuljettaja.

Matka taittui muutoin hyvin, mutta olosuhteet olivat haasteelliset erityisen pehmeän hiekan vuoksi. Kun pitävää tiepohjaa löytyi, se oli kovettunut teräville aalloille ja ajopäivät olivat aika-moista ryskytystä ratin takana. Eräällä pätkällä Pirkon auton takapää putosi alas

ja matkanteko tyssäsi siihen. Olkatappi oli katkennut röykytyksessä ja lähimmälle huoltamolle oli matkaa satoja kilometriä. Kanssamatkustajat rauhoittelivat ”calm down”, ei ole mitään hätää. Leiri pystytettiin välittömästi siihen paikkaan ja alettiin kaikessa rauhassa kokkailemaan ruokaa. Miehet käänsivät Sätkän kyljelleen ja vaihtoivat olkatapin. Näin matka jatkui seuraavana aamuna. Myöhemmin erästä toisesta autosta katkesi tukivarsi, jolloin miehet rakentelivat kahdesta akusta eräänlaisen hitsauslaitteen ja korjailivat vauriota, jotta auto saatiin taas ajokuntoon.

Vuonna 2016 Pirkko ja Tuula osallistuivat osan matkaa Australian pohjoisosan kosteikoille suuntautuvaan Raidiin. Heidän raidinsa kuitenkin keskeytyi hyvän ja pitkäaikaisen ystävän menehtymiseen kesken pitkän ajopäivän.

Sätkä täynnä erämaan hiekkaa päivän ajon jälkeen.

International Meeting of 2CV Friends

Joka toinen vuosi järjestettävä maailmankokous on Suomesta vuonna 1975 käynnistynyt kansainvälisen tapaamisen perinne. Se kokoaa yhteen harrastajia ympäri maailman. Kokoontumispaikka vaihtelee joten ajomatkan pituus ja reitti ovat joka kerta erilaiset.

Suomesta tapahtumaan osallistuu yleensä toistakymmentä ajoneuvokuntaa. Päivittäin matka kulloiseenkin koh-

teeseen taittuu 2–3 auton ryhmissä omaan tahtiin, mutta illaksi kokoontaan ennalta sovittuun paikkaan. Seurueessa on tiivis ryhmähenki ja mahdollisissa pulmatilanteissa apua on aina saatavilla.

Vuosien mittaan ajotapahtumissa ystäväystyneet eri maista saapuvat reissaajat kokoontuvat yhteen maailmankokouksissa. ”Meitä on tiivis yhteisö, parikymmentä ajoneuvokuntaa Uudesta-Seelannista, Australiasta ja monesta eri Euroopan maasta”, kertoo Pirkko. ”Hankimme jo

Great Victoria Desert – hiekkaa ja kiviä.

Ajopäivän lounastauko.

Matkalla kohti Nordkappia tammikuussa 2018.

vuosia sitten samanlaiset katokset, jotka saa kokoontumisissa yhdistettyä yhdeksi isoksi katetuksi tilaksi. Sen alle jokainen tuo oman pöytänsä ja tuolinsa. Niistä muodostuu pitkä pöytä, jonka ääressä on koko tapahtuman ajan juttuseuraa, juomaa ja ruokaa. Perinteeksi on tullut myös pitää iltoja, joiden aikana jokainen tuo tarjolle oman maansa perinneruokaa. Teltojen läheisyyteen parkkeeraataan autot ja korkealla liehuva Australian lippu viestittää kaikille kansainvälisen ystäväpoppoon sijainnin. ”On aivan ihanaa olla viikko sen yhteisön jäsenenä. Yhdessä tehdään retkiä lähialueille ja istutaan iltaa. Jos joku on kipeänä, hoitajia riittää, kertoo Pirkko hymyillen.

”Nuorempana mentiin aina Eurooppaan ajamalla Ruotsin kautta. Espanjan

Aamu Hetan Majatalossa, -28 astetta.

maailmankokoukseen menin laivalla Travemündeen ja sieltä ajelin Ranskaan ja Pyreneitten yli Espanjaan. Samoin toimittiin Kroatian kansainväliseen tapaamiseen mennessä vuonna 2019. Puolan kokoukseen vuonna 2017 mentiin ajamalla Baltian läpi”, muistelee Kivinen.

”Kun olimme ystäväni Tuulan kanssa palaamassa Kroatiasta, päätimme yöpyä Saksassa yhden yön B&B majatalossa vuorenrinteellä. Parkkeerasin Sätkäni kaltevalle parkkipaikalle, ja kun vedin

käsijarrun päälle niin kahva jäi käteen. Saksalainen ystävä, joka ajoi yhtä matkaa kanssamme, korvasi katkenneen sokan metallisella telttatikulla – ja niin minulla oli taas toimiva käsijarru kotimatkan ajaksi. Sen suurempia ongelmia koko reissussa ei ollut”, räätälin omistaja toteaa tyytyväisenä.

Talvellakin tien päällä

Oma lukunsa ovat talvi-Raidit, joissa kansainvälinen seurue reissaa pohjoiseen,

Liettuaissa, matkalla Puolan maailmankokoukseen 2015.

Tuulan kanssa Samoborissa, Kroatiassa 2019.

Oma kuva Sätkässä, katto auki ja tukka hulmuten.

Lapsenlapset mukana matkassa.

esimerkiksi Nordkappiin tai Murmanskiin. Mitä kovempi pakkas, sen hienompi reissu.

Pirkko on osallistunut talvitapahtu-

maan kahdesti ystävänsä Ullan kanssa. Ensimmäinen reissu tehtiin vuonna 1990 ja nostalgia-uusinta vuonna 2018. "Kun Enontekiöltä Hetan Majatalolta

lähdettiin oli aamulla lähes 30 astetta pakkasta, mutta niin vaan Sätkä hyrähti kerrasta käyntiin", Pirkko hämmästelee.

"Talvireissua varten räätäri pitää vuorata lämpöiseksi katosta lattiaan, jotta sillä tarkenee", Kivinen kertoo. "Pakkasella lasit ovat jatkuvasti muurautumassa umpeen, joten kartturin pitää koko ajan häärtä jääraapan kanssa jotta ikkunat pysyisivät auki."

Puheenjohtajan pesti

Kun Pirkkoa alettiin houkuttelevaan Suomen 2CV-Killan hallitukseen, hän empi jonkin aikaa. Ajoneuvoharrastus mielletään usein edelleen hyvin miesvaltaiseksi ja tekniikkavoittoiseksi. "Siksi epäröin etenkin puheenjohtajaksi ryhtymistä ja jännitin sitä miten minut otetaan vastaan", kertoo harrastaja.

Toki on niin, että räätäliharrastuksessa

Sätkäpeitto, joka koottiin kiltalaisten virkkaamista yli 1000 lappusesta (idea tuli minulta, mutta yhdessä kaikki tehtiin).

Kansainvälinen yhteystietoluettelo, Road Service Booklet.

Pirkko on itse ommellut kätevän kankaisten ovitaskun Sätkäänsä.

on ollut aina mukana paljon kokonaisia perheitä. Päätöstä helpotti pitkä kokemus siitä, että 2CV-harrastus ei ole pelkkää ajamista ja autojen kunnostusta, vaan siihen kuuluu myös paljon yhdessäoloa.

”Olen myös soveltanut leipätyöni op-

peja yhdistystoiminnassa ja puheenjohtajan roolissa – ja koen että niistä on ollut hyötyä”, kertoo Pirkko. Kivinen on tehnyt kouluttajauransa työhyvinvoinnin ja työnohjauksen parissa. Vuorovaikeus ja tiimeinä toimiminen ovat asioita, joita voi vallan mainiosti hyödyntää myös yhdistystoiminnassa. Puheenjohtajan pesti on nyt jatkunut jo kolmen vuoden ajan.

Pirkko Kivinen toimii myös Nyytiset-kerholehden päätoimittajana. Nyytiset ilmestyy A5-kokoisena kuusi kertaa vuodessa ja siinä on 50–80 sivua. Lehden sisältö koostuu pääosin Killan jäsenten kirjoittamista artikkeleista.

NAKin jäseneksi

2CV-kilta on ollut jo vuosia mukana Classic Motorshow -tapahtumassa Lahdessa ”Ranskalaisella Avenuellä”, yhteisosastolla, jonka muodostavat usean ranskalaisen ajoneuvokerhon osastot. ”Kokoonnumme 3–4 kertaa vuoden mittaan Mobiliaan suunnittelemaan tulevaa osastoa – sen teemaa ja ohjelmaa”, kertoo Kivinen.

Naisten Automobiiliklubiin Pirkko liittyi jo useita vuosia sitten Classic Motorshow:ssa. ”Olin jo silloin osallistunut kertaalleen Naisten Automobiiliajoon Juu-

rikkalan Kaijan kanssa”, Kivinen kertoo. ”Pukeutuminen oman ajoneuvon ja sen vuosikymmenen tyyliin ajotapahtumissa ja ajoneuvon historian tuominen esiin sitä kautta on hieno asia”, toteaa Pirkko.

2CV-harrastuksessa auton valmistusvuosikymmen ei ole kovinkaan oleellinen asia eikä ajotapahtumissa pukeuduta tyylikkäisiin vintage-vaatteisiin – korkokengistä puhumattakaan.

Rättäriharrastuksessa auto on enemmänkin hyötykuljin ja sen kanssa liikkeessä pukeudutaan varsin arkisesti ja käytännöllisesti – kylmällä kelillä villapaitaan ja toppatakkiin. Yöt nukutaan autossa tai teltassa ja ruuat kokkaillaan keittimen kanssa ulkona.

Pirkon oma 2CV on vuosimallia 1970. Auto tuotiin Saksasta vuonna 1990. Yhteistä taivalta on siis takana jo yli 30 vuotta. Pidempiä reissuja varten Pirkko lisää auton takaosaan ”pöntön”, eräänlaisen tavaralaatikon joka antaa huomattavasti lisätilaa mukana kuljetettavalle reisuksutavaralle. Kun auton takapenkki irrotetaan mahtuu autossa myös yöpymään. Irrottamalla apukuskin penkin saa kätevästi 180 cm pitkän makuutilan autoon. ”Veljeni on valmistanut minulle penkin tilalle näppärästi menevän laverin”, kertoo Pirkko. Toki reissatessa mukana on aina myös teltta, mutta esimerkiksi kovalla sateella on huomattavasti kätevämpää oikaista pitkälle sisälle autoon kuin ryhtyä kasaamaan telttaa.

Pirkko omistaa myös toisen harrasteauton, Citroen DS 1972, jolla hän on osallistunut myös Naisten Automobiiliajoon. Tällä hetkellä DS on huollettavana Timo Julkusella Loimaalla. Citikkahuolto Julkunen on Citroen-harrastajien tunnettu luottokorjaamo, josta löytyy asian-
tuntemusta ja pitkää kokemusta vanhempienkin Sitikoiden huoltoon ja korjaukseen.

Matkasuunnitelmia

Kevättalvella 2023 Pirkolla on matkakohteena Uusi-Seelanti. Siellä ainakin

Pirkko ja Sätkä kotipihalla

Pirkon Citroën DS 1972

osa matkasta taittuu rätäreillä, mutta omaa autoa ei tällä kertaa ole matkassa, vaan alla on laina-auto sikäläiseltä ystävältä. Pirkko on luvannut kirjoitella reissustaan seuraavaan Leidit Ratissa -numeroon, joten jääme mielenkiinnolla odottelemaan matkakertomusta.

”Toivon, että saisin houkuteltua poikani mukaan Sveitsin maailmankokoukseen ensi vuonna”, suunnittelee Kivinen. Sveitsin maailmankokous piti toteuttaa jo vuonna 2021, mutta se on pandemian vuoksi lykkäytynyt kesälle 2023. ”

Olemme suunnitelleet 2CV-Killan kanssa ajoreittiä siten, että ensin ajetaan Latviaan, jatketaan sieltä laivalla Saksaan, josta ajo jatkuu Sveitsiin”, kokenut reissaja kertoo.

Pirkko on juuri jäänyt eläkkeelle ja aikaa 2CV-harrastukselle on nyt entistäkin enemmän. Hän arvelee, että harrastus jatkuu samaan malliin niin kauan kuin ajokykyä riittää. ”En ole koskaan elänyt ”sitku-elämää” minulla ei ole mitään suuria toteuttamattomia haaveita eläkepäivien varalle.

”Vaikka maailmantilanne huononisi niin ettei matkalle enää pääsisi, tai jos oma terveys pettäisi, ei oikeastaan ole mitään toteutumattomia haaveita jotka jäisivät harmittamaan. Olen matkustanut lähes kaikilla mantereilla ja saanut elämäni ihanat ystävät monen vuosikymmenen aikana”, toteaa Pirkko onnellisena hymyillen.

Teksti: Lea Lahti

Kuvat: Pirkko Kivisen arkisto
ja Lea Lahti

HB-Automobile Mobiilihotelli
0400 317 082

ALL-PACK OY www.allpack.fi